

I. N. 3.

DISSERTATIONUM ACADEMICARUM QVINTA;

EXEMPLA QVÆ
DAM EPISTOLARUM CELE-
BRIORA ADDUCENS:

Qvam

Consensu AMPLISS:^e FACULT. PHIL.

In Reg. Acad. Aboënsi,

MODERATORE

Cl. Viro

DANIELE ACHRELIO,
Eloq*v.* Prof*o*, Ord.

Defendet

THOMAS MARTINI ANUNG,
Aboënsis.

In Audit: Max: ad diem 24. April. 1689.

Impr. apud Joh. L. WALLIUM, A.T.

*Virtute ac fide in Deum, Regem & Patriam
Spectatissimis & Prudentissimis
Viris ac Dominis:*

DN. BARTHOLLO Fessing/
Urbis Aboënsis Mercatori primario
& Spectatissimo, benefactori longè
benignissimo.

KANSALLIS
KIRJASTO

DN. NICOLAO S: Rad/
Negotiatori ibidem Expeditissimo,
fautori ac benefactori propenso.

DN. LAURENTIO A: KROKIO,
Mercatori Holmensi perindustrio,
benefactori benigno.

DN. MATTHIÆ Lind/
Civi Aboënsi legitimo, fautori multis no-
minibus honorando.

DN. MARTINO ANUNG,
Civi ibidem prudenti, Parenti meo
Charissimo. Filiali amore & obser-
vantia perpetim Colendo.

Non habet homo , si studeat præ-
state Cæteris animantibus , majus
quod moveat opus , qvam ut ea , qvæ
sensibus non sunt obvia , animo videat , rerum
qvæ naturam non eā tantum parte , qvæ pu-
blica ; qua perspicua est , spectet : sed etiam
qvæ arcana , qvæ subtilis , qva obscura est .
Nihil autem tale animus hominis attentare
potest , nisi artificio aliquo seu ingenij cul-
tura , ad illam ipsam atrem , sibi aditum
faciat . Qvam ob causam Ego jam spatia
juvenilia ingressus , ne plane voto excidam ,
animum induxi suscipere aliquod specimen ,
in quo ingenium Exercerem . Illud autem
vobis ò Mecænates & Fautores benignissi-
mi , officiose dedico & inscribo : obnixe &
humilimè rogans , vélitis hæc pagellas pla-
cido vultu inspicere , mihiq[ue] semper favere !
Qvod ego vicissim , qvatum in me est po-
situm , rependere laborabo . interea Deum
T: O: M: intimis animi precibus veneror ,
velit vos omnes & singulos in prolixam
annorum seriem feliciter conservare ! Qvod
optat & votet .

Vestrarum virtutum & Prudentiæ

Humilimus æstimator

THOMAS M: ANUNG.

Honestissimarum Artium sectatori sedulo, or-
natissimo Adolescenti

Dn. THOMÆ MARTINI ANUNG,
suam industriam publicâ Dissertatione
probanti, amico & conterraneo per-
petim adamando:

Quisq[ue] amat vigili cura multoq[ue] labore
Scandere in optatum conspicuumq[ue]
decus;

A teneris annis, presso vestigia gressu
Virtutis, servet, que veneranda manet.

Insimul Aonias, gnaues, contasq[ue] Camœnas
sectetur; laudem concilietq[ue] sibi.

Non igitur possum quin, ausus, laudibus,
bosce

Amplius, extollem condecoremque tuos;
Quod non, cen segnis, secretâ in sede latefcis;
Ast in aprico vis signa dare ingenii;
Ut bene cœpisti virtutis strata viarum
Pergere, Musarum sic quoq[ue] carpito iter.

L M. q; ut ut compluribus impe-
ditus, gratatur

S I M O N Z A E P D /

h. t. Acad: Rector.

Quod si mores emandarent, nec alieno
cum dispendio & injuria, vitam hanc du-
cerent ignavam atq; turpem, facile pos-
se dissidium sedari. Germanie Principibus
ac civitatibus non paucis dogmata sua pro-
bari, qui beneficium hoc Dei reverenter
agnoscant: cupere se plurimum, ut &
ipse in eo numero censeatur: quod vero
Cesar & quidam alij contra se moliantur
non esse novum. Davidem multis ante-
seculis prænunciasse, futurum, ut reges
atq; populi contra Dominum & Christum
varia meditentur, & imperium ejus pro-
jiciant: sibi quidem ad ejusmodi scriptu-
ræ loca respicienti. mirum etiam videri
ullum esse Principem, qui faveat Evan-
gelii doctrine. Vide jam, ô corda-
te lector! quam solidum primo po-
nit suæ religionis fundamentum;
quod sane in hunc usq; diem, distur-
bare nequaquam potuerunt infero-
rum portæ, & rabies tot furentium
hominum. Deinde religionis pon-

tificiæ scopum evidentēr ob oculos
ponit; monstratque eum pugnare
contra verbum Dei, contra dogma-
ta Christi, in carnali luxuria & in-
eptis ceremoniis tantum consistere.
Tandem sibi gratulatur; quod ejus
doctrinā placeat omnibus cordatis,
adeoq; non mirum Diabolum cum
sua secta in Christum insurgere,
cum ista jam sint dudum prædicta,
in collegio sanctorum. Extat & alia
Lutheri Epistola ad Georgium Saxo-
niæ Principē; in hæc verba concepta.
Sese exacerbari magis atque magis, hancq;
esse causam cur nunc ad ipsum scribat.
Orare vehementer ut suam doctrinam op-
pugnare desistat, non quidem sui causa,
cui præter vitam nihil auferri possit: sed
ipsius potissimum gratia, cuius in eo ver-
satur salus. cum enim certò sciat, doctri-
nam suam consentire Prophetarum & A-
postolorum scriptis, ideo se magnopere de
ipso, qui tam acerbe illam oderit & per-
sequatur, sollicitum esse. Monet etiam ne

ad suæ personæ tenuitatem respiciat. Non enim suum hoc esse negotium, sed omnipotentis Dei: licet omnes fremant & indignentur, permansurum eam esse doctrinam in sempiternum: ecque magis dolere sibi, quod ipsum ita tumultuari videat & impingere. Stationem hanc non se posse deserere, & quoniam ipsi alioqui gratificari cupiat, orare, ut sibi ignoscatur, quod durius quædam in ipsum dixerit: se vicissim præcaturum esse Deum, ut ipse culpam omnem contempti & afflicti Evangelii condonet: neque dubitare, quin sit exortatus, modo ipse desistat ab incepto, neque lumen illud, orbi terrarum accensum beneficio Dei, conetur extingvere. Nam si pergit ita sævire, imploraturum se gratiam & auxilium Dei contra ipsum; atque ita fore, ut serò tandem intelligat, quid sit, velle Maiestatem Divinam oppugnare: fidem enim habere se firmam & indubitatam promissionibus Divinis, atque ita sentire suam orationem esse potentiorem omnibus artibus & insidiis Diaboli; ad eam quoque se perpetuo confugere, tanquam municissimum propugnaculum & arcem.

Proh fidem prudentium! quanta gravitate heic insurgit; quanta confidentia pro Deo & vera religione pugnat; qvanta animositate meticulosum & oscitantem Ducis animum excitat & reprehendit; quanta denique perseverantia pro Dei Majestate vigilat, ille Theologorum Aquila, ille Doctorum Sol, illud orbis miraculum, ille Cœlestis Angelus volans per æthera, cum æterno Evangelio.

**§. 2. Exempla Epistolarum Politicarum
tria damus, HEROICUM, CIVILE,
DOCTRINALE.**

Primum illud, sive Heroicum, apud Curtium invenies, lib. 4. c. 1. isto filo diductum. Alexander Dario. Ille cuius nomen sumpsi Darius, Grecos, qui oram Helleponi tenent, coloniasque Græcorum Ionias, omni clade vastavit, cum magno deinde exercitu mare trajecit, illato Græciae & Macedoniæ bello. Rursus Rex

Rex Xerxes gentis ejusdem, ad oppugnandos nos, cum immanum barbarorum copijs venit, qui navalij praelio victus, Mardonium tamen reliquit in Græcia, ut absens quoq; popularetur urbes, agros ureret. Philippum vero parentem meum, quis ignorat ab his imperfectum esse, quos ingentis pecunia spe sollicitaverant vestri. Impia bella suscipitis, & cum habetis arma, licitamini Hostium capita. Sicut Tu proxime talentis mille, tanti exercitus Rex, percussorem in me emere voluisti. Repello igitur bellum, non infero. Et Dijs quoq; pro melioristantibus causa, magnam Asie partem in ditionem redegi meam, te ipsum acie vici: Quem etsi nihil à me impetrare oportebat quod petieras, tamen si veneris supplex & matrem, & conjugem, & liberos sine pretio recepturum te esse promitto. Et vincere, & consulere vieti scio. Quod si te nobis committere times, dabimus fidem, impune venturum. De cetero, cum mihi scribis memento, non solum

Regi Te, sed etiam tuo, scribere. En specimen Generosissimi ingenii! Illaborata videntur omnia, sed pariter gravissima. Enumerat primò injrias confederatis Civitatibus Græcorum, Patri, sibi denique ipsi, illatas; Mox triumphat, de maxima Asiae parte, sibi, armorum vi, subiecta, idque ut retundat superbiam Darii. Statim infundit oleum, *si venies supplex.* Denique conversis vestigiis imperat & mandat, ut memor sit in posterum, *se, non Regi, sed orbis terrarum Monarchæ,* scripsisse. Cæterum schema civilis Epistolæ, etiam annextere placet: & quarevis liber decimus Plinii Secundi, his abundant; duo tamen exemplaria annotabo; prius continet Plinii consultationem apud Trajanum, de Adjectione civium hoc modo: Lege, DOMINE, Pompeia, permisum Bithynicis civitatibus, adscribere sibi quos vellent

vellent cives, dum civitatis non sint alienæ, sed suarum quisque civitatum quæ sunt in Bithynia. Eadem lege sancitur, quibus de causis è senatu à censoribus ejiciantur, inter quas nihil de cive alieno cavitur; hi de me quidem ex censoribus consulendū putaverunt, an ejicere deberent eum, qui esset alterius civitatis? Ego quia lex sicut adscribi civem alienum vetabat, ita eiici è senatu ob hanc causam non jubebat: Præterea quia aliquibus affirmabatur mihi, in omni civitate plurimos esse bulentas, sc: senatores ex aliis civitatibus, futurumque ut multi homines multæque civitates concuterentur ea parte legis, qua jam pridem consensu quondam exolevisset necessarium existimavi consulere Te, quid servandum putas. Candidissime percontatur pectus ingenuum, quid de adjectione Civium sentiet Imperator: Cui mox breviter & regiè respondet Trajanus. Merito bæsti, Secunde charissime, quid à Te respondi oportet censoribus consulentibus, an legerent in senatum aliarum civitatum, ejus-

dem tamen provinciae cives? nam. & le-
gis auctoritas & longa consuetudo usur-
pata contra legem, in diversum movere Te
potuit. Mihi hoc tempestamentum ejus
placuit, ut ex preterito nihil novaremus.
Sed manerent quamvis contra legem ad-
sciti quarumcunq; Civitatum cives: in
futurum autem, lex Pompeia observaretur,
cujus vim si retro quoq; velimus custo-
dire, multa necesse est perturbari. Jam
qvoq; exemplum Epistolæ doctri-
nalis subjungimus. Nam cum in-
genia illustria, Invidiæ telis semper
subjaceant, vocibusq; male feriato-
rum appetantur, necessum est, ut
communiant se adversus iniqva tem-
porum; tum hominum, inscitiâ &
malitiâ pari ubiqve tumultuantium.
Atque ut intelligatur Invidiæ indo-
les, ad ea, quæ doctè commen-
tatus est in suis fidelibus sermoni-
bus Verulamius Baco, adde episto-
lam Antonii de Gvevara, de latè pa-
ten-

tente invidiæ regno, hoc modo adornata:

Scribis vehementer te irasci invidis quibusdam, omnia à te dicta aut facta calumniantibus. Evidè quod molestè id fers ignoscendum tibi puto: quod irasceris, minus recte te facere existimo. *Multo satius est invidiam hominum quam misericordiam experiri.* Omnim vitiorum vescissimum est *invidia*: de qua primi homines questi sunt & ultimi etiam sub fine mundi querentur. Idem enim, mihi crede, *invidie & Mundi finis erit.* Inter E. vam & Serpentem, Abelem & Cainum, Iacobum & Esavum, Iosephum & Fratres, Davidem & Saulem, Iobum & Sathanam, Achitophelem & Busum, Amonem & Mar docheum dissidia & Insidias quid aliud nisi *invidia*, quam quæ ex despectu & contumelia promanat; at *invidia* ne excitio quidem explicetur. Gravius longe & diuturnius bellum fuit inter Romanos & Pœ nos, quam inter Græcos & Troianos, hoc enim, ex Helenæ raptu, *contumelia*; Illud, imperii emulatio accenderat. Quid fune-

sum illud inter Pompeium & Cæsarem
 bellum conflavit nisi Invidia? quod scili-
 cet alter parem, alter priorem ferre non
 posset, & Pompeius Cæsaris felicitati; Cæ-
 sar Pompeii auctoritati & magnitudini in-
 viderit. Pauci, meo iudicio, sunt, quæ o-
 mnia vitia habeant; sed Pauciores qui e-
 mnibus careant. Probo invidetur; impro-
 bus aliis invidet: sicut vitium hoc vix quis-
 quam effugere possit, dum eo vel alios in-
 festat, vel ab aliis infestatur. A
 Mendaci cavere tibi potes, si cum
 eo nihil loquaris; A superbo, si lu-
 bens ei cesseris; ab ignavo si contemnas,
 à guloso & lurcone, si mensam eius fugias;
 ab Iracundo, si à iurgio abstineas; ab a-
 varo, si nihil ab eo petas: at invidiam ut-
 cumq; fugias, nunquam tamen effugies,
 immo quanto magis illam fugeris, tanto
 acrius te perseqvetur. Nulla arx tam mu-
 nita est in quam non introrumpat; nul-
 lis tam exesus murus, quem non trans-
 cendat; nulli tam profundi cuniculi ad
 quos non penetret, nulla tanta potentia
 cui non sese obiiciat; nullus homo quem
 non invadere ausit. Esto; in uno homine
 omnia hæc insint, forma Absolonis, Salo-
 monis sapientia, Azaelis agilitas, Cræsi opu-
 len-

lenta; facundia Ciceronis Iulii Cæsaris
 felicias; Traiani iustitia & quid non? Ve-
 re dico, quanto plures & Maiores in ipso
 dotes agnoscentur, tanto pluribus & vali-
 dioribus Invidiae telis impetetur. Lupus
 pecori insidiatur; Corvi cadavera sectantur;
 apes flores circumvolitant & populantur,
 homines pecuniam & opes querunt; In-
 vidia felicitatis est Comes. Est enim natura
 fere ita comparatum, ut quemadmodum
 miseris & afflictis condolemus, ita fortuna-
 tis invideamus. Non cicutæ Socratis sed
 virtuti non Ciceronis exilio sed Eloquentiæ;
 non Pompeii fuga & cladi sed immaturis ho-
 noribus & magnitudini; non Catonis quo
 se transixit gladio sed constantiæ, non
 furcæ Polycratis sed perpetuæ felicitati, non
 Cœsaris vulneribus sed dominationi quis-
 quam invidet. In eo mirum est quam se
 humani animi prodat malitia, quod pauci
 sunt qui afflictos sublevent; at multi qui
 suos ipsorum amicos delicere studeant &
 proculcare. Qvisquis es, quantumcumq;
 felix ne tibi unquam persuade majorem ad
 tuas opes quam ad vicinorum Invidiam fo-
 re accessionem. Ecquid Didace huic tu-
 quo-

que Invidiæ collegio seu fraternitati nomen dare cupis? Age sis, appende libræ ceram, & in societatem hanc venire ne recusa, in qua fideles & infideles, præsentes & absentes, divites & pauperes, vivi & mortui reperiuntur. Invidiorum præcipuum munus vivos sepilire & exhumare sepultos. Qua privilegeia ipsorum sunt & consuetudines, quæris? Aliquot accipe. Non illis in facelio aut alio certo loco condicetus aut status est conventus sed domi suæ desidentes, aut ubicumq; deprehensi sacris deæ suæ operantur. Non pauperibus illi, sed divitibus dentem impingunt: non prosunt, sed nocent; non dant sed rapiunt; non bene sed male precantur, non hostes sed amicos ulciscuntur. Verbo dicam, hoc illis peculiare est, ut nec alter alterum ferre, nec inter se nec apud alios verum dicere possit. Quamvis autem alicui forte displicere hæc possit fraternitas Quamvis autem fraternitas hæc sive societas, ob multas quas habet molestias, merito alicui displicere possit: mihi tamen crede, miser est, quisquis in eam non adscribitur. Quem enim invidia præterit, eum certum est à fortuna quoq; negligi ac præteriri Themistoclem ferunt

ferunt rogatum aliquando. Ecquid tristis esset, respondisse, eò quod id ætatis nihil dum gessi civium meorum invidia dignum. Siciliam pessimi tyranni fere continua serie male habuerunt: adeo ut neciam utrum ob septem suos, quos produxit sapientes, beatior Græcia; an ob tot quas passa est tyrannos infelicior Sicilia habenda sit. Ex iis unus moriens filium monuisse dicitur daret operam, si beatus esse vellet; ut ipse nemini sed omnes ipsi inviderent. Non tyranno, sed sapientissimo viro digna hæc vox est. Id enim voluit virtutem summo studio sectandam sed vicia fugienda esse. Ex his opinor intelligis causam tibi nullam esse ut aliorum invidia doleas: multorum quæ præstare ut illa te sequatur, quam felicitas te fugiat, aut tu, cuius illa utriusque comes est, virtutem deseras, aut ab illa deseraris. Novarum rerum hic nihil est, nisi hoc scire tua interest, quemadmodum apud vos Invidia regnum tenet, ita calumnandi & maledicendi libidinem adeo tyrannicè apud nos grassatur, ut nec Regi, immo nec ipsi Deo pacat; Vale.

§. 3. Ex pomposis adducemus fragmentum ex dedicatoria Viri sapientis, bonarum literarum fautoris maximorum Kircheri ad regem Hispanie; denique consolatoriam quandam.

Eum Principem ad perfugium amat Philosophia, in cuius finu presidiog_z latere secure, lucere clare, pugnare fortius, quiescere cum dignitate possit: Commodè igitur sese nostra recipit in Illum quem sustinet nobilitas, pietas firmat, ambient laureæ, coronant palmae, virtus tegit; adeo ut quod ad firmamentum stabile, quod optant alii ad ornamentum illustre, quod amplum ad victoriae spem aut securitatis, illius non patiatur dignitas desiderari, quo me singularis humanitas advocavit. Ut rem tamen apriam ingenuè, non tam ut vincat quod est cupiditatis, quam illius dicata obsequio serviat, quod est officii, nostra ad illum Philosophia accedit. Venit traditura quod debet. non petitura quid non meretur autem

naturæ legibus obtemperat, non ambitionis; hanc enim audire meum, istam implere illius potestatis est; non legis; quamquam dum accipit, quod offere mea tenuitas, facit quod postulat cupiditas. Ut enim philosophia nihil majus à me exigere potest, ita neq; illa optare quidquam honorificentius, quam ut in illius sinu longis defuncta laboribus & periculis conquiescat. Optandum sane, ut singula hæc verba, aureis & æternitatis stilo insculpta essent omnium Regum, Principum, & Magnatum mentibus; tunc haud dubiè feliciori amplexu manus jungerent pax, candor, fidelitas. Sequitur nunc Athanasii Kircherii dedicatoria, Arcæ Nœmicae scrutinio præmissa, qvæ ita sonat.

Arcam sisto Tibi, Rex Maxime, arcam dico, non Pandoræ fanaticis Deorum muneribus locupletatam, non Mausoli Regis opibus cimeliisq; confertam, non Cræsi inexhaustis opulentam Thesauris, cæte-

rasq; haud absimiles, quas suis affinxit
 Regibus fabulosa antiquitas; Sed Arcam,
 qua quicquam Mundus, non vedit gran-
 dius; Divinus nibil, nibil Mortalium
 admiratione dignius, cuius Architectus
 fuit DEus Opt. Max. Nöe faber, Moses
 interpres: quam deinde omnium seculo-
 rum scriptores, qua sacri, qua profani,
 fœcundo calamorum profluvio immensis
 laudibus toti divulgarunt posteritati. Nos-
 se vis hujus Arcæ Epigraphen? Illa est
 mundi miraculum, Geocosmi compendium,
 totius viventis sentientisq; Naturæ semi-
 narium, pereuntis mundi asylum, re-
 nascentis felix fortunatumq; auspicium.
 Hanc ego, omni qua possum submissi a-
 nimi contestatione ante sublime Majesta-
 tis Tuæ solum suppplex & venerabundus
 depono, veluti Monarchia Tuæ; qua patet
 Orbis universus longè latequè exorrectæ
 absolutum omnibus numeris prototypon:
 Operum prægrandium munera non nisi
 supremos in Orbe Monarchas, quorum

Tu

Pereximie Dn. Respondens,

Benè facis, quod literarum se-
dulo invigilas studiis; hæc in-
tellectum perficiunt, scientiam
augent, prudentiam illustrant, sa-
pientiæ arcana sensim instillant.
Hanc quoqve laudabilem curam
comitanrur mox doctorum præ-
mia, honor & gloria. Vidi hæc
in historia; video die qvolibet,
& gaudeo. Nam ii, qvorum in-
terest, summi fautores literarum
& literatorum, sic promovent
meritos, doctos, diligentes; ut
cœlum diductum in terras intel-
ligas. O plus quam felicem hoc
fatorum pignore orbem bore-
um. Itaque perge mi juvens,
& studiis honestissimis semper
incumbe! Vale!!

adposuit Tuus

D. ACHRELIUS.

Thomæ Anungio A.D. 699

Virtute, doctrinâ & moribus politissimo Juveni
Dn. THOMÆ M. ANUNGIO,
Humaniorum literarum in florentissimâ, quæ
est ad Auram, Aboensi Academiâ, Studio per-
industrio, Fautori & ex sorore Nepoti suo
honorando, sic congratulari voluit:

Aonidum decus & potior mea portio mentis,
Musæ qui gratas, Pieridesq; colis:
Virtus ingeniumq; satis felix tibi THOMA
Contigit à pueris: Altripotente Deo (das,
Adstipulante; bonis hinc cunctis affatim abun-
Queis his in terris ritè beatus eris. (dentur
Cuncta sed in terris placita & bona quæ esse vi-
Momento pereunt, sint ea firma licet.

Fama sed ingenio facili & virtute parata
Fulget perpetuò, luce suâq; viget.
Rectè igitur statuis quod & indeleibile nomen
Artibus ingenuis ipse parare tibi (brâ,
Nunc sat agit, Clari & Celebris sub Præsidis um-
Eloquio latio secula nostra novans:
Hujus & auspiciis transcribes nomina nota
Fastis, ut surgas clarior inde novis.
Gratulor ergo tibi THOMA, simul hæcce precabor
Præmia quæ tibi sint, nempe perenne decus.
Apprecor hæc votis, votis Dei annuat istis:
Fæc Deus ut THOMAS magna ßpaßēia ferat!

Subitaneus ut ut festinusq;
L.tn. Mq.

GREGORIUS CI. PALICANDER
Sch. Ab. Col.

*Ut juga per l^bani volitans & florida
prata,*

*Gramineumq^z torum sedula & innuba
apis*

*Libat odoratos præstati è germine succos.
Dulcia mella legit præparat arte favos,
Sic quoq^z tu Frater gnavus spatiaris in
hortis*

*Aonidum, & foliis aurea mella legis;
Aurea dicta legis doctrinæ melle referta,
Quæ scripsit doct^rus Tullius atq^z Plato.
Gratus at iste labor, gratos tibi spondet
bonores.*

*Qvos tibi pro merito dacia Minerva
dabit.*

S^vavissimo D. Fratri ita congratulatur
MATTHIAS M. ANUNG, Aboëns:

Præstantissime Dn. Respondens.

*Egregium præstas opus hic doctissime fratrū,
Judiciumq^z bonū (fateor) sub Præside claro:
Gratulor inde tibi, voveoq^z ut gloria surgat,
Ex animoq^z simul, quæ prospera cuncta pre-
cabor!*

Fac

Fac tibi progressus nunc amplâ messe resurgât.
Qvò vivas patriæ celebris, decor atq; parentum
Quòd q; vreas tandem metam pertingere fixam!

Ita amico suo dilectissimo gratulari
voluit.

JACOB. J. HALITIUS, Aboëns.

THOMA tibi placitum fuerat, servire ca-
menis

Noctes atq; dies tempus somnetuum,
Discipio studium, tantum laudare perennè,
Carminibus multis; ast mea vena arida:
Opto tamen semper, sincero pectore fausta:
Ut studiis niveas junde mibi solidè.
Perge ut capisti! eibi præmia larga dabuntur
A doctis, juvenum tradita cura quibus;
Sic decet omnino celeri contendere passu
Cunctos, qui metam tangere præpostam
Anxiè amant, capiant hinc ut bona gaudia
mille

Et Genitor, Genitrix, Frater & una Soror.

Licet inter varias occupationes, festinâ
& amica tamen manu scribebam.

JOHANNES LAURENIUS.

